

et actus ad primam pertinent speciem, ut ibi tradit. Unde de lingua tur
 in gratia et characteres, q ab aliquibus inter ritus numerant, a b
 alijs uo dicitur 3. spei ascribunt. Sed Italianam primus erat. V sunt qua
 zitates operatiues, si n operatiue sint, cum a na non uiseraut, nec
 nostris actibus producantur phisice, prout dubio ad hanc spectant.
 si uo non sint actia actiua, sed tm ad animi ornatum, ac dicitur
 etionem, in hac 3. spei sedem habent. De characteribus q plo
 rum est ex 1. 2. nra n e qualitates operatiuas, sed solum ad
 dicitur etionem.

De gratia habituali maior est dubitatio, q alijs
 a charitate dicitur et non uncedunt. Sed supponendo qd uenus
 exhibentur, comuni 1. 2. unconsu dicitur qd am leat a charit.
 et primo, ac p se non ordinari ad opem, siquidum est ee in hac
 3. spei, quod dicitur. docet disp. 42. sect. 4. no. 23. Nec aliquid in
 conueniens est, quod ab alijs gra dicat ritus, q ritum dicitur sum
 munt q quauis bona in positione permanant. Hec et miru e
 si a 1. 2. q de ritibus qua ritus legit in qualitatibus 3. 2.
 spei, cum ille nullas agnouit signales qualitates. Deum qd
 de gratia et characteribus diximus, om et e ee clarit. et impa
 ritate ueris gloriose ob eadem uis

Deinde querendum est V figura sic uera spei
 qualitas. Eiq primis attendum nam et figam dicitur
 tm accidentem nam: sigcat figam in sub, qua p nomen figa
 sigcat Mathematico more, seu unita a b vi sub, uel ut dicitur.
 docet disp. 42. sect. 3. no. 18. qd dicitur nam: sigcat figam
 sensibilibus accidentibus, nimirum coloribus indutam et
 ornatum. Quo sup absolute asserendum est figam ee
 ueram spei qualitatem, et probat qd figa dicitur, et ex
 ornat subum, quod est proprium qualitatibus: qd est uera qua
 litas. Deinde, qd qualitas est id quod dicitur, quales: ita
 ita dicitur uel dicitur qd figam: qd figa est uera qualitas.
 Contra rari doctrinam sunt uel dicitur dicitur.

1. ^o *Tris* reducitur ad primum lei quam trahit: sed figura est
huius quantitatis: quod ad illius primum reducitur. Maior per se in
substantia, quae reducitur ad primum suum, et in intentione
quod reducitur ad primum accidentis quod inheret. Retrahitur negan-
do minorem. *Tris* in quantitatis est indivisibile quo trahitur, V. G.
Corporis superficies superficii linea, linea punctus. Sed
superficius non levitat figura, quae est eius mensura, tanquam orna-
mentum corporis per superficiem trahitur.

2. *Figura* est mensura: sed mensura est eius-
dem leui cum re modificata: quod figura pertinet ad primum
quantitatis cuius est mensura. Men. operatur in substantia quae est
mensura substantiae, deinde unio inter formam et materiam in substantia
est, unio enim quod est mensura accidentis est eiusdem leui cum acci-
dente quod modificat. Retrahitur negando Men. quod in sunt
modi accidentales, quod in modificant unum. Substantiam, V. G.
Vbi, et leui, si est aliquid ex natura leui distinctionem a leui. Sic
et figura mensura est quantitatis, sed non eiusdem leui cum illa,
Sed non tam rem contenti sunt modi, quod efficiunt unum quod leui
cum leui modificato, ut efficiat substantiam cum natura quam trahit,
et inherens cum accidente cuius leui a se trahimus leui.

3. *Modus* non potest univocum convenire cum
realitate: sed leui quod per qualitates sunt realitates:
et figura non convenit cum illis univocum. Attentionem huius
argumenti a se exponimus, neganda est. n. maior nam
si mensura convenit univocum. Ita quem probat cum realitate,
univocum cum illa etiam convenit in ratione generico, ne-
n. a se univocum potest advenire equalitas efficiendi subiecti
inter modum et realitatem, nisi ex participatione ad cui-
us gradus univocum, quod natura ontogenitum. unum quod mensura affi-
cendi subiectum in qualitate, sit efficiendo illam qualitatem et
dicatur et qualis et figuram, planum est et figuram esse qualitate
converte igitur a se unam quam dicimus esse qualitatis

speciem si comparat cum corpore distinguat ab illo leati, qd e' mui' residens
 in superficie, quod leati a corpore distinguat. Si uo' comparat cum
 superficie distinguat in modo tr, qd est eius mui', nec hac de se potest
 ee' dubitari. Nam persistence eadem superficie possunt aduenire
 uarię figurę. Vt. si eadem e' qd est quadrata e' fieri potest rotunda;
 figa' in sine superficie nec diuinitis potest coherere.

Maior est difficultas si figa' comparat' cum situ.
 Equidem non prodeit qd de figura organica, nec n' sine uls'itu da
 n' pot, si corpus quantum a Deo potat' in parte, figa' aut' virtualis
 n' pot, et tu' est, qd situs est affectio vbi' in uis' scriptis, qd n' dat'
 in corpore existente in parte. Pars negatiua uidet' p'ban, quia
 figura virtualis nihil aliud ee' uidet' quam positio corporis in loco
 recta uel curua, q' alio quouis modo: sed hoc ipsum est situs: q'
 figa' ab illo non distinguat'. Tunc qd uariet' situ uariet' figa'
 virtualis, et ubi non dat' situs etiam illa n' dat'. Conueniam tamen
 p'ban, qd figa' est mui' externa in superficie: at uo' situs cum
 sit uem ap. Rej uem vbi' est mui' totus corporis situat' et in to
 to illo residens

Aduertendum deinde figam' n' ee' speciem in forma
 sed subalternam, Le. n' uideat' ee' eodem ap. Rej cum situs et
 situs uem sit uem vbi' in uis' scriptis, quod speciem in forma ee' q'
 multi docent, sufficeret in distinctione virtualis ad hoc ut figa'
 act' spec' subalternas. Nam in eadem entitate p'p'ria uarię
 uis' scriptis, eadem n' quantitas h'et in se se d'at' aqua
 litatis et inaequalitatis, quę distinguunt' sp'is, et a quantitate
 tantum uis' scriptis. Imo sufficit distinctione virtualis ut a liquid
 sit genus summum, et si in aqua ita distinguat' sit op'is in fi
 ma, ut p'ci in situ et in vbi' in uis' scriptis, distinguunt' n' tan
 tum uis' scriptis, et tui situs est genus summum, vbi' in uis'
 scriptis in forma

De raritate et densitate quoniam etiam solet
 inaequalitatis huius spec'is, uideat' n' modi in situales. Im' in

sub qua respicit: at non actus respicit agens tanquam illud
 a quo in suo esse essentialiter dependet.
 Relatio filij respicit Patrem tanquam primum terminum, scilicet. Pater sic causa
 filij, cum ipsa relatio cadat extra certam filij, non respicit Patrem, ut
 cum rationem sui esse: at non nisi transcendentalis, quod includit in materia ad
 quam, cum includatur in parte in certam materiam respicit primum, ut a ligno a quo
 dependet in suum esse. Relatio aequalitatis respicit quantitatem, cuius
 ratio fuit alicuius summi aequalis, tanquam primum terminum: cuius ratio trans-
 cendentalis quod includit in unum ad primum terminum, cum certam inclu-
 dat, respicit primum terminum ut lem aqua natio dependet in suum esse. Et
 ita absolute omnia relata transcendentalia respicere primum non sub pura
 ratione habet, sed tanquam id a quo suum esse recipiunt, et tanquam id a
 quo aliquid minus natio exierit.

Obj. in. Motus, Actio, et Passio sicut entia
 nem transcendentalia ad primum terminum, et unio hypostatica ad Verbum.
 et in respiciunt primum sub pura ratione habet: et factum est hoc dis-
 crimine praecedere inter relata transcendentalia et praeata.
 R. Verum praeata respiciunt aliquid ut primum terminum, quod nullum
 aliud minus esse illud exierit, nisi in primum terminum respicit. Ratio est
 hinc quae in exemplum adducunt, nam actio, motus, et passio res-
 piciunt primum terminum ut via ad illum, per quas termini in suo esse unum terminum
 in. Unio hypostatica et respicit Verbum Divinum tanquam ex-
 tremum unionis, a quo in parte et parte dependet, quod in rebus
 praedictamentibus exigitur non potest.

Ratio huius discriminis est quod relatio praedictamentalis nunquam se fit ex vi actionis alicuius agentis,
 sed alterius causa materiae, sed consequiturposito dicitur ad primum terminum. Nam iam in
 ducens ad primum terminum in se terminum non intendit propria actione, pro-
 ducere relatum similitudinis. Nec et terminum addita in parte
 cui potest propria intentione sustentationem relati similitudinis,
 et sic excurrere per eam vis idem inuenimus: at non relatio trans-
 cendentalis cum includatur in parte in certam materiam aequalitatis

intendat ipsa centia, & sic intendit ipse vis transcendentia, et
a quibuslibet sine ulla calitate pendet centia, & sic et pendet
vis transcendentia. quod addendi quod non est impossibile sine ulla calitate
rem a quibus ab alia pendere, ut probat unio hypotharica, quae pen
dat centiam ad Verbo Dico circa veram causalitatem.

Quasitio in e. 4. illa transcendentia se ferat
hinc includant in suo unio facti veram lelem, non quae ad praesens
permeat lelem, cum ea lelem sit transcendens et intime includat
in centia rerum & lelem. Per affirmati huius quod veram existimat
foar. et si contra communem opinionem modum e. fatear disp. 4.
sect. 3. no. 9. Probatur haec, quod scilicet vlt. totum suum e. sit ordinati
ad. si lelem quod in sua facti. Nisi includit lelem et ordinem ad ipsa:
sed hinc non potest e. nisi vera lelem intime in centia via vlt
ia, quod idem dicitur e. de lelem lelem transcendentibus: quod
vlt includunt veras lelem in suo facti unio. Major probatur,
quod lelem transcendentia definiunt ad alied, et semp ita
conicipiunt. Min. et confirmati, quod nisi hinc vlt sic lelem vlt
eniam dicemus nullas e. veras lelem praesentes, si n. vlt
centia. potest e. sine ulla lelem, ut illa vlt vlt ubi
extrema agendum inter se ordinant. Haec vlt e.
vlt D. Thom. 1. p. 9. art. 1. si eius verba bene ponderentur.

Dee oby. contra hanc vltiam in unio
absoluta non potest includi lelem vlt: lelem vlt transen
dentia sunt a loquim vlt absoluta. Ad hoc vlt respicit et
parit. de ente et centia. q. 15. cap. 7. non e. in unio modum sem
absolutam includere in sua centia verum vlt transen
talem sua via & portionatum, imo nullum e. ens creatum, quae
hinc vlt absolutum, quod non includat in sua centia veram
vlt transcendentalem, quod via sunt e. centia & participati
et lelem vlt centiam aquae dependent.

Hic haec vlt et auctoritate et lolem & bal
vlt. centia hinc non caret & probitate, quae e. hinc in 4. d. vlt. 12.

q. unica, et communiter a vobis recipit. Cam dicitur sic ut primo.
 Si re lata transcendentia ad includerent veras re loci reales, una
 re loci includeret in vobis. Ita dicitur, quod videtur impossibile: q.
 dicitur. In quella p. bati q. re loci prantales, quas non negant h. ut
 sunt re accidentales: q. te sint vobis in a. f. dicitur. dicitur et
 n. possunt concipi vobis ordine et habitudine ad subum, ut re
 figura accia: q. includunt in suo conti, dicitur a. iam veram ac
 re loci resem, nam in conti fali entis re alis nihil pot. inclu
 di q. re loci non sit. Nec pot. dici re loci prantalem centri ei
 vobis, p. q. non includere a. cum l. vobis transcendentalem, na
 quod est tale ex vobis actomate n. indiget a. id ut sit tale, na
 re loci prantalis est vobis ad subum, ad subum vobis ita se dicit ut
 re figura accidentia, a. sequim et ordinaret f. iam in qua dicitur
 h. ad subum, nec istas indigeret a. id transcendentia re loci p. ac
 tu, ut subum respiceret preter ipsam re loci prantalem, ma
 xime, cum h. vobis vobis dicitur a. forma qua est vobis
 fundamentum.

2°. Si re lata transcendentia includunt veras
 re reales re loci, unigenentur illa ut modi seu differentie vobis
 qua transcendentia referunt: q. potest les illa in adaguis, ac
 dicitur vobis vobis re presentari, quorum a. vobis est conti re loci,
 alter conti illius entitas, cui tanquam mus, seu dicit re la
 si transcendentia adit re loci. anis concedit Joar. dicit p.
 47. selt. 4. no. 15. Intra vobis bona, q. quicquid concipit
 ad loci modi, l. vobis, pot. percipi dicitur conti, ut f. dicitur p. dicit
 dicitur curren. Hoc positum argumentum. In conti re loci cui illa
 re loci adit tanquam mus et dicit re loci transcendentia
 includit adit re loci, l. vobis. Si includit, dicitur conti
 apprehendit, cum sit transcendens, et eadem de illa sit loci
 ac de priori, et versus querendo d. in conti re loci cui illa re
 loci adit tanquam dicit re loci transcendentia ad huc in
 dicitur a. re loci, in infirum procedemus quod e. ad huc in

si non includit re lat in illo conri: q̄ aliquid includit et co recipit
in re lato transcendens, quod non referat ad huius, hoc aut ē impote.
Nam re latum transcendens totum suum ē hēi q̄ ordine ad huius
et nihil in illo conuipi potest, q̄ in huius et con hā in huius non
respirat, ut clarissime patebit si reaturam unferamus in reate
absurdum est n. a liquo ē in creatura hōi conuipi posse, quod
conhōr a reate non dependeat

Argumentari possumus, q̄ si in
cētia mā prima includeret uera re latā reatā, tam illa in
sua cētia hāmi includeret, quod repugnat loi primi sub i.
Appat uleuius, q̄ talis re latō non ordinaret ad recipien
dā hāmi sub iā hōi, nec ut p̄pā ad illam conuipi potest, ut
solum det in mā ad respiciendam, non ad recipiendam hāmi:
q̄ mā prima a liquo in suo facti conri includeret, quod non
est p̄pā, cum tota illa cētia hōi sit p̄pā.

Propter has locis d̄ alias quas omittodi
ci pot̄ re lata transcendens non includere in suo conri facti
ueram re hōi realem, sed ē res, quā p̄ suam entitatem
ad alias ordinari et illas respiciunt, q̄ in suam ent
tatem perdent a lebus, quas respiciunt con hōi. Et q̄ hōi
q̄ re lusa p̄ uultum quauinḡ re hōi bene intelligimus mā
primam p̄ suam entitatem totam ordinari ad hāmi et
hāmi ad scribibile et hōi. q̄ talis re latō superius est. Nec
in conyūm iudicari pot̄ re lata transcendentia, quā
cētia hōi perdent a hōi, tanquam ab hōi a q̄ recipiunt
totum suum ē, q̄ a liquo gradant, hōi p̄ suam entitas
tem quod re lata in ē hōi p̄ superaditas hōi. Nam mā
ex eo quod cētia hōi perdent a hōi re modificata per
suam entitatem immediate ab illa dependent: ac cētia uō
realis, quā non hōi illam dependentiā ad hōi sub iā in
termedia unione ab illo dependent. Si q̄ scias uō q̄
cētia hōi perdent a scribibile non indiget re hōi, nec illa includit

ut respiciat sibi, sed p. sua entitatem ad illud ordinabit, quod est
ita connexa cum illo, ut non possit manere exempta a tali connectione
quod est proprium laetorum transcendentium

Hoc est, respicere esse ipsum factum le loi: sed
actata transcendentia respiciunt suos suos, quod includunt le loi.
A maiorem n. dicitur respicere ad deum et non esse ipsum factum le loi,
sed respicere tali modo: quoniam a libi dicitur esse unum a boho
te n. esse ipsum factum unionis, quod a aliqua sine tali modo unum,
sed a unum tali esse ipsum, factum unionis, quod libi dicitur esse
in le loi. Verum quod haec est facile de nois iactari pot, illa unum

Quoniam et pot. et digna oipoi et scia sine
actata transcendentia. Altera pars huius est huius, quod dicitur
in 1. dicit. 3. q. 3. et sic. Durando ibid. dicit. 44. q. 2, im-
mense in ut probat Vazq. tom. 1. in 1. p. disp. 104. cap. 6. Im-
mense in illa pot, quod oipoi in deo est ad creaturas et sublat a
illarum possibilitate respicit oipoi. quod transcendentia res-
picit creaturas, nisi pot, quod digna non est ad producendum al-
quid actus, quod si est impotens creatura, quod ad extra pro-
ducit a cent potes, desineret esse oipoi. Contra quod dicitur quod non
aliter intelligimus potam creatam transcendentem referri
ad suos actus, nisi quod tantam cum illis habeat connectionem
ut si actus sint impotens, impotens et sit pot. Argumentum
tenendum est suppositis his quod dicitur lib. 4. q. 3. a. 6.
de digna oipoi regardo sublati potibus respicit oipoi
et tollari non existim, secus quo a nobis conripit ad potes.
Nos non quod imperfecte dignam oipoi agnosimus, illam
ordinamus ad creaturas, cum in se nullum ad illas unum
nec lumen, quod si quicquid perfecte cognoscit dignam oipoi
nec sunt Beati, namque et cognoscit creatas sicutem in gene-
re, et deus comprehendendo sua oipoi natio vel creatu-
ras cognoscit, non inde est quod digna ad illas transcendentia
et referat, sed quod eminentes veli contrit. quemadmodum

Angelus cognita cetera creata cognoscit et illius proprietates
non quod cetera transcedentia in illas respiciat, sed quod emine
ter illas contineat

Contraria ipsi sententia est Vasq. loc. cit. q. Nam in univ
sivum et cetera iudicat, Svar. tom. 1. in 3. p. disp. 31. sect. 6. et in Met. d.
47. sect. 15. no. 15. et laus e. q. Diposa Dei ne q. se. primo ordina
ta ad creaturas, sed eam efficacitatem habet quod dicitur contem
ter. Si et Sera et Voluntas p. se primo versantur et Dinam
entiam, et consequenter attingere possunt creaturas sine ul
lo transcedentia respectu. Et ut tenius confirmatur q. Sera
et Diposa Dei sunt ipsamet cetera Dina: sed haec est ordo ab
soluta, et nullum ordinem dicit ad creas: q. et Sera, et Diposa
ita se habent. Deinde q. le lata transcedentia semp. suppo
nunt a liquam dependentiam sententiam a quo quem respiciunt.
Sera uo dicit et Diposa non possunt pendere a creaturis: q. et
Sera q. a nobis ad modum rerum respectuarum, et le lata
secundum dicit

Articulus Secundus

De Rebus praesentibus concedendis sunt

Passa facta unum Thomam unum sensu firmata negari non pot. Nam uo
breuiter inde confirmamus q. in dicitur dant reales lebeis conu
tua personarum: sed creas sunt participationes quoddam Dini esse:
q. etiam in illis dantur lebeis reales q. minus se respiciant,
et agq. denom inentur, non a sola extrinseca mensura comparatione,
sed tanquam a facta reali intrinseca. Deinde q. ab ex denomina
tionibus et communibus loquenda mo. Nam duae quantitates inter
se aequales sunt quum de illis cogitemus: q. a liquam habentiam
aqua tales denominant. Non est aut facta absoluta: nam si u
nam quantitas existeret in unum no. n. diceret aequalis, et
mi. h. et q. q. absolute h. et cum ad uita a tenius edententia

aqua his illi dicitur q' datur aliquid eius reale non ab eo lutum aqua
 talis denominatur. Reliquas omittit p' hoc, et q' patent, et q' re
 lationi praesentium veritatem potius supponere um vobis quam p' hoc
 est animus

Sed in facile hoc vis distoluit p' hoc. Nam in primis
 argumentum a divinis ad creatas relecti n' e' satis firmum. Ad denomi
 nationis vis qua sine ratione vultus danti sufficere videtur coelexia al
 tenuis extremi ad hoc ut utrumq' dicatur simile a teni, aqua l' est
 atq' adeo tam facile est relecti praesentia de medio tollere, quam
 facile est illas concedere, non est in facile a in o' p' hoc tendendum q' il
 las a' h'uit, contra quam pauca solvemus argumenta.

1. In relectis divinis ad creatas non valet argum
 entum; q' non bene ex illis probantur, nisi per q' relecti dicitur sunt
 subiecta, et si Deus in praesentia voluerit subire, ad illud et relecti
 ei reducuntur. Et q' bar' ulterius q' relecti dicitur potius h'ent
 rationem transcendentalem relecti, quam praesentium. Nam po
 t'egritas d' g. consistit in personam que est generis prius, si
 ratio est ipsa passiva p'fectio, qua consistit et persona
 filii et in illa in h'ic includit. Spiritus actualis in Patre et in
 filio est ipsa met' Spiritus qua Spiritus Spiritum Sanctum,
 q' per passivam utrumq' respicit tanquam unicum prius quo
 procedit, id aut quis non videt potius esse rationem transcende
 ntalem relecti, quam praesentium, q' transcendentales in
 h'ic includunt in essentia rei que se fertur, praesentia vis ad
 identitate adveniunt relecti creatis.

Repet' negando anis. Ad primam usq' primo emi
 dies exemplum a divinis relectis ad creatas non valet in om
 nibus: sed q'nd' illa nostro mo' concipiendi adveniunt di
 na' certis, ita arguimus adveniunt certis creatis a h'ic h'ic
 agg' desumantur relecti denominationis. In Deo vis fatetur
 ee relecti subiecta, q' relecti adductam, et q' in Deo n' h'ic
 pot' ee accidentales. In creatis in qua q' imperfectionem ac

defectibilem nam quam heni possunt p acci non erunt le loei
substantiales sed acci, et pte q' adveniunt le bus iam in suo
ce' unth'uris, quidquid autem ita advenit creatura profect e'
accidens. Ad aliam confirmom' dicas nos quando arguimus
re loei prantates ex Divis comparare divas non cum personis
quas conb'ntant in loei p'ij et p'cedentis, sed cum cent'ra di
na' cui no' h' mo' intelligend' i tales adveniunt le loei. Nec opus
e' ut in oib'is comparari p'cedat, sed unde arguimus creati
etiam cent'ris advenire le loei

2^m. Ex denominationibus quae danti n' le colligere
reidem prant a lemi. Et p'bat' q' n' minus aceruus la p'idum d'ri
lis alteri, quam dua quantitates inter se, nec minus dus adificia
diunt' i' tra, quam dus corpora alba, et occurrendo q' le l'gua arte
facta et composita p' accidens idem inuenimus: sed aceruus n'
pot' denominari equalis a le loei, nec adificium sim'ile. Ubi n' to
lis a le loei fundat' in h' aceruus, aut adificio sit n' pot', cum n'
sit unum, sed simplr multa. Vna aut p'ia qualis eet' re loei p'nt
talis n' pot' ee' pluribus in sub'is. In aliqua p' certa n' pot' ee'
a le loei, cum ois aequali denominet' et n' sit mai' la'o de una qua'
de alia. Unde colligo et' entia natia' dici similia, equalia et' b'
sim'ilia superposita le loei. Ad argumenti regardu' est n' mi
nus dici sim'ile adificium, et aceruus equalis, quam dus corpo
ra alba similia et' b'. sim' n' sint simplr plura n' possunt ita
dici a le loei ut p'bat' argumenti, atq' adeo diunt' talia analogi
ce et p' similitudinem, n' p'prie et in l'igore. Sicut uo' de ent'
bus naturalibus, quae heni via' legitate ad h' ut fundent' le loei reales

3^m. In divinis le loei equalitatis inter Personas
non est realis: q' et' in creatis le loei equalitatis n' est realis
q' dicit' de loei quibus dicit', cum in uerbis eadem sit la ho
an' p'bat', q' p'nter supra numeratas le loei nullas alias reales
Theologia in Deo agnoscat. Restat relationes reales regere p'ntia'
realt' distincta: cum uo' re loei equalitatis inter T'inas Personas

fundetur in nā q' unica ac simplicissima e' in vobis n' pot' e' realis realis.
 Scus e' in vobis, q' inter se distinguunt' reals in spm, perquam
 similitudo aequalis sunt, et ppriis possunt heri reals reals aequali
 ri et inaequalitatis superaditas.

Si oby. Altem Personales p'prietates in d'nis e' e'
 distinctas: q' poterunt d'na Persona in illas heri reals reals
 aequalitatis. Negabit' illatio, et lesponden' pot' cum Soar. de Deo Uno
 et Trino tract. 3. lib. 3. cap. 10. no. 10. p'prietates personales nec
 posse dici aequalis, nec inaequalis, sed d'nsas, nam ad generalitatem,
 et inaequalitatem legn' convenientia in forma eiusdem lo'is, re-
 lationes uō d'na sunt d'nsa. Sed oby. ulterius: q' fundantur
 reals reals d'nsitatis, ha' n' non vident' posse colludi, cum
 in illis superiores non p'cedant lo'is. Nam Personales p'prie-
 tates distinguunt' inter se reals et sunt d'nsa. Retur' negando
 al' sejn, absolute n' in d'nsis n' pot' dari ordo univ'rsal' aliud
 nisi ordo originis, quom' n' al' ex p'prie pot' semp' erit coniu-
 ctus cum defectu, seu imperfectione, unda p'ater tradita
 reals q' sunt ordines originis, nulla alia reals in Deo p'prie
 possunt, de his in alio.

Ultimum. Ens reals adaequate dividit' in substantiam et
 accidens: sed reals nec e' substantia nec accidens: q' n' e' ens reals.
 Maior n' e' dubia. Min. p'bat' q' substantia e' ens p' se, accidens e' ens in
 alio: sed reals nec e' p' se nec in alio: q' nec e' substantia nec accidens.
 min. quoad p'orem p'ri manifestata est quoad 2^{am} p'bat' q' reals
 h'et e' ad aliud et n' in alio. Retur' negando minorem, ad con-
 trariū negabis et minorem. Nam reals e' ens in alio, quod h'et
 e' cum vobis accidentibus: e' uō ad aliud e' quodamō d'ns
 reals: quin ipsum e' ad aliud e' et in substantia et e' accidens.
 Nec n' distinguunt' a h'ec ad aliud lo'is, ut n' accidens ab accidente.
 Sed ut m'is de trans' p'ri transcendentem ad certū aliqd' q'
 cum int'na includat' in contra ipsius h'et, si illa e' in substantia
 non pot' n' e' in substantia. Quamobrem d'na substantia, sunt et substantia

si non possunt illam detrahere ad certam aliquam speciem, quin in illa
intelligantur: in centis uero subiectis non potest includi aliquid quod non sit subiectum
et omnia accipiuntur eodem loco non possunt nec accipi. Sic quod est ad
in leuio, quod a nobis accipitur tanquam minus detrahitur accidens a leuio
cum res ad se contra accidens, et pro se habet se in subiecto, et et accipit
et in subiecto. Altera quod hic accidens possunt, accurate in logica traduntur

Questio secunda

De Relatione per ordinem ad fundamentum

Articulus Primus

Quomodo distinguatur relatio a fundamento

Non est sermo de leuio quod. sed leuio, uero quo identitatem relatio
1° quod in hac re opus est leuio distinguere a leuio. Hec est
Cap. vi. d. d. b. q. 1. sicut. 1. p. q. 28. art. 2. quam hanc dicit.
27. sect. 2. no. 1. a sunt communis et inter uterque Thomistas
hec quod potest ex afectionibus quas relatio subiecti, et non funtium,
et uice uersas. Nam eadem res non potest uel. sic uidebitur et leuio:
sed relatio intendit, quando qualitas in qua fundatur leuio, et
et uice uersa: quod funtium et leuio distinguuntur leuio. Minus quod
quod si dicitur una a leuio ut quatuor, alia uero ut octo, quo magis hanc
remittit, eo magis uel. est a leuio: quod intendit leuio simili hanc
cum hanc in qua fundatur remittit. Hanc a leuio eandem leuio eandem
non sumptam non intendit et leuio, sicut hanc si diuisio non sumat,
atque hanc illa a leuio qualenus est aboluta remittit, quatenus
uero respectu intendit et illorum opus. Alij de cent non manent,
hanc leuio quod in a leuio uice uersa, uero illa leuio, sed alia
demonstrari, et consequenter si leuio a leuio hanc succedat
ue tot aequi leuio concedent, quod certa instantia in hanc
dura hanc assignari possunt. Prima responsio quod hanc

ut facile patere pot'. 2^a posita distinctione uir reali lelois a
 hinc, qⁱ magis e. accommodata, qⁱ dani et accqⁱ plures lelois ni
 hil aliud o, quam e. in quouis certo inibant maiorem et maiore
 hinc i. hinc in omⁿ h^o ito tempore, quo durat lemittio qua litatit
 Verum dici et pot' lelois etiam lemitti, et albedinem qⁱ lemittio
 nem fen' magis similem, nam magis simile n' est dani in a ho
 a maiori, monon intensione, sed amaisi conuenientia uniu' s'fra
 cum alia, et cum albedo ut octo quo magis lemittit' maiorem un
 uenientiam heat in gradu cum albedine ut quatuor, et magissi
 milis dir'

Hac opio uniu'iter ab oibus leicit', a Fonseca
 S. met. cap. 13. q. 2. sect. 3. et Bar. disp. 47. sect. 2. uniu'ni
 argumentis, qⁱ qua distinguunt' leatr' possunt ita a Deo separari
 n' ut separata existant: sed lelois non pot' ita separari a suo
 hinc: qⁱ n' distinguunt' leatr' ab ipso. Seinde. qua distingu
 tur leatr' non possunt aduenire subto, sine reali illius mut a
 hione, ut tradit Philo: qⁱ lelois n' distinguunt' leatr' a hinc, cum
 illi adueniant et subto, sine ulla reali mutatione, ut et docet
 Philo. qⁱ p' hanc loi, qⁱ nulla realis mutatio fit in hinc albo lapide
 ex coquo in hinc modo fiat alter albus, cui sic similis: qⁱ
 confirmat, qⁱ n' pot' accidere, ut hinc lapidi albo denus adueniat
 a hinc reali, tra' realiter distincta ab ipso et ab albedine, et
 hinc non mutet. Ad quon' quon' quid sit realis mutatio? est
 n' acquisio noua hinc realis et distincta ex na' loy, qⁱ si sit sue
 cessiua est et motus: cum qⁱ successiue lapis fiat albus,
 et successiue alter lapis ei fiet sitis: qⁱ illius lelois acqui
 ho, cum sit actio realis et successiua est motus contra Philo
 qⁱ aperte docet non dari motum ad lelois. Atius hinc hac opio
 ex hinc a uniu'imo i. infirmabit' et p' p' hinc b' hinc argume
 ho ab hinc omes

2^a opio e' lelois distingu' ex na' lea a hinc. hinc
 hinc opioes A. h. a. h. cum distinctionem appellat' hinc, maiorem qⁱ

ea afferunt modali, sed ad initium huius Lib. 9. 2. art. 1. satis pro
batur est distinctionem ex natura rei ad quatuor modum in realem et mo
dalem, quae pro non obtinet in eam explicitam argumentandum. Alij
vero modalem ea afferunt distinctionem inter finem et lebecum, quam
modum ipsius finis ea contendunt. Argumenta quae haec opposita ponere
soluimus. Primum. Vbi dantur diversi effectus facti, distincti
ex natura rei, dantur et diversi effectus facti eodem modo distincti: sed ea
aliam, et ea similia sunt effectus facti distincti ex natura rei: quod leg
nunt hanc ita et distinctas. Maior probatur quod effectus facti in se
centum ipsam eam factam: quod ubi dantur distincti effectus facti, dantur
distincti et facti. Minus confirmatur quod signum distinctionis ex natura
rei est quod uno sublato aliud manere potest in rerum natura: sed
sublato uno effectus facti hominum, aliter manere potest in rerum natura: quod sunt
distincti ex natura rei. Minus potest quod sublato quocumque alio corpore alio modo
huc hinc lapis albus erit, et non erit similis, quod non datur aliter, uti sit
sit: quod sublato uno illorum effectuum aliter manere potest.

Reitero negando minorem. Nam ea aliam, et ea
sunt si summantur in id, quod intrinsece dicuntur sunt effectus facti
distincti ex natura rei. Sicut quod id quod dicuntur extrinsecum sunt
distincti et leat. Nam aliam dicit solam aliam, simile id dicit
eandem aliam lespicientem aliam. Modus vero quod non potest proadere
nisi in id quod simile dicit intrinsecum in ipso finis, de hoc ne
quamvis dicitur ap. rei ad ipso finis distincti. Ad minorem quod
adducit in unum formam dicit, posita tamen nunquam manere potest finem
sine sua leat, sublato aut tamen manere in id quod dicit intrinsecum
in ipso finis, et non maneat in connotationem extrinseci tamen quod dicitur
nam entitas intrinseca sine connotatione extrinseci tamen dicitur et hinc
leat. Exemplum aliqui assignant in creatione et conseruatione,
quod ut hanc dicitur. Philosophus. ut hanc tamen distincti, et non in primo
instanti quo res creati dicitur creatio, et non conseruatio, quod et ibi sit
ista entitas conseruationis quod est ipsa et actio quod est creatio,
non praeter illam conseruatio dicitur conseruatio in duracione aliqua dicitur
et hinc

Hinc colliges nihil intrinsecum deus advenire lapidi qui
 mo' dicitur et antea n' erat, nec ea quae mo' dicitur et antea n' diceba
 tur, quia in lapide est albedo, quae est hinc entitas intrinseca aquae dicitur
 sicut, et in ea sit pot' ad cavandum, h' nec albedo denominat lapide
 similem, nec pot' tamen, nisi posita coexistat aeternus aff' et g' h'is. Nam
 cum similitudo h'is nihil aliud sit praeter albedinem additae
 coexist' h'is dum illa coexist' n' datur, non denominat sub h'is similem.
 et cum leas' ea nihil aliud sit quam pot' ad cavandum additae
 et coexist' e' h'is, dum haec non datur, non dicitur g' h'is et h'is ea. Unde
 si g' h'is amittat coexist' ea non dicitur talis aeternus leas', cum illi desit
 h'is sui coexist' quae ad leas' em leas' em coexist' h'is est, g' h'is
 non eodem mo'. philosophandum est de his h'is respectibus et g'
 de ab' solutis. Nam ab' solutis si univ' h'is in distinguunt sine
 aliquo supradicto, quidam effus' una praebat ap' h'is, a h'is et
 praebat. Si n' g' eandem entitatem modo, corpus dicitur a p' h'is ubi
 eadem et h'is h'is, g' h'is et h'is non distinguunt nisi tanquam
 univ' h'is. Non ita in pot' univ' h'is in respectibus. cum in pot'
 ter entitatem intrinsecam h'is leas' dicitur coexist' h'is, posita
 intrinseca entitate, aeternus non dicitur leas', nisi h'is coexistat, non
 quod illi desit aliquid intrinsecum

2^m Opposita g' h'is sub eodem g' h'is non possunt
 esse ibidem p' h'is inter se: sed si leas' univ' h'is in a p' h'is
 h'is quae et h'is univ' h'is est: g' h'is quae univ' h'is distinguunt.
 Nam g' h'is in eadem aeternus albedine leas' similitudine in
 ab' solutis univ' h'is pot' pot': sed si leas' h'is non distinguunt inter
 se nisi in univ' h'is a p' h'is, non distinguunt inter se, nisi
 univ' h'is: g' h'is quae h'is opposita sunt inter se et em v'io
 ap' h'is. De h'is univ' h'is h'is in operibus h'is, ad h'is
 in h'is est si univ' h'is univ' h'is inter se distinguunt et pos
 scant dicitur ita taph' h'is dicitur g' h'is univ' h'is

Est et alia inia adveniens leas' em realom n'
 distinguunt ex na' h'is a h'is h'is, sed in univ' h'is et g' h'is